

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžfk/33/2019
Identifikačné číslo spisu: 2018200093
Dátum vydania rozhodnutia: 18.06.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2018200093.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a z členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci sťažovateľa (pôvodne žalobca): J. Y., I. XX.XX.XXXX, Z. XXX M., R.T.: XX XXX XXX, zastúpený: JUDr. Helena Čerešňová, advokátka, so sídlom Horné predmestie 261/16, Svätý Jur, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 100249207/2018 zo dňa 30.01.2018, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/24/2018-154 zo dňa 17. januára 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/24/2018-154 zo dňa 17. januára 2019 z a m i e t a.

Žalobcovi právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

O d ô v o d n e n i e

I.

Konanie pred správnym súdom

1. Krajský súd v Trnave (ďalej v texte rozsudku len „krajský súd“ alebo „správny súd“) rozsudkom č. k. 14S/24/2018-154 zo dňa 17. januára 2019 podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S. s. p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 100249207/2018 zo dňa 30.01.2018, ktorým žalovaný ako odvolací orgán podľa § 74 ods. 4 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“) potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Trnava (ďalej aj ako „správca dane“ alebo „prvostupňový správny orgán“) č. 102186544/2017 zo dňa 16.10.2017 (ďalej aj ako „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým bol žalobcovi podľa § 68 ods. 5 a 6 daňového poriadku určený rozdiel na dani z pridanej hodnoty v sume 297 450,58

eur za zdaňovacie obdobie október 2009. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalovanému právo na náhradu trov konania nepriznal.

2. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že žalobca si v zdaňovacom období október 2009 uplatnil na základe faktúr od dodávateľa spoločnosti Jtrade s. r. o. odpočítanie dane vo výške 111 635,38 eur (základ dane predstavoval sumu 587 554,53 eur), na základe faktúr od dodávateľa spoločnosti Ostwerke s. r. o. odpočítanie dane vo výške 19 720 eur (základ dane predstavoval sumu 103 790,10 eur) a na základe faktúr od dodávateľa spoločnosti GOLEM GROUP s. r. o. odpočítanie dane vo výške 3 927,46 eur (základ dane predstavoval sumu 20 670,82 eur. Správny súd uviedol, že zohľadňoval len tie relevantné skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania, a ktoré sa vzťahujú k uplatneným žalobným bodom a to z dôvodu, že žalobca síce podanou správnu žalobou napadol rozhodnutie žalovaného v celom rozsahu, avšak dôvody žaloby smerujú iba vo vzťahu k nepriznaniu práva na odpočítanie dane podľa § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a) v spojení s § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH. Správca dane a následne žalovaný však určili rozdiel dane aj s poukazom na § 69 ods. 6 v spojení s § 11 zákona o DPH a rovnako podľa § 69 ods. 1 v spojení s § 43 zákona o DPH, pričom určenie dane v tomto smere žalobca nenamietal. Žalobca vo vzťahu k uvedenému len skonštatoval, že z hľadiska ustanovenia § 11 zákona o DPH nie je právne významné, kde sa tovar nachádza rovnako, že nie je možné zjednodušiť všetky vzniknuté právne vzťahy resp. abstrahovať od ich existencie a na základe skutočnosti, že tovar bol dopravený z bodu A do bodu B konštatovať, že zmluva vznikla medzi subjektom v bode A a subjektom v bode B. V danom prípade je však relevantné, že nepriznanie práva na odpočítanie dane podľa citovaných ustanovení zákona o DPH je úzko prepojené aj s určením dane podľa § 69 ods. 6 v spojení s § 11 zákona o DPH, avšak žalobca žalobné body v tomto smere neuplatnil. Krajský súd sa preto s poukazom na základnú zásadu správneho súdneho konania zakotvenú v § 134 ods. 1 SSP, ktorou je iudex ne eat ultra petita partium (sudca nech nejde nad návrhy strán) nemohol zákonnosti stanovenej daňovej povinnosti venovať. Uvedené sa rovnako vzťahuje aj dodania tovaru do iného členského štátu. Z uvedeného dôvodu správny súd ani neuviedol súvislosti týkajúce sa intrakomunitárneho dodania spoločnosti Lannes IMC s. r. o. do Českej republiky.

3. Ďalej krajský súd konštatoval, že Správca dane vydal dňa 07.11.2013 dodatočný platobný výmer č. 9214401/5/4989398/2013/Váv, ktorým podľa § 44 ods. 6 písm. b) bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. v nadväznosti na § 165 ods. 5 daňového poriadku vyrubil žalobcovi rozdiel dane v sume 297 450,58 eur na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie október 2009. Proti dodatočnému platobnému výmeru podal žalobca odvolanie. Žalovaný rozhodnutím č. 1100301/1/397552/2014/14003 zo dňa 08.09.2014 napadnuté rozhodnutie správcu dane potvrdil. Proti rozhodnutiu žalovaného podal daňový subjekt žalobu, ktorú Krajský súd v Trnave vyhodnotil ako dôvodnú a preto rozsudkom č. k. 14S/233/2014-364 zo dňa 12.10.2016 zrušil rozhodnutie žalovaného a rovnako tiež rozhodnutie Daňového úradu Trnava a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Správny súd zrušil uvedené rozhodnutia z dôvodu, že rozhodnutie žalovaného bolo nepreskúmateľné a jednak z dôvodu, že bolo potrebné objasniť nezrovnalosti vo výpovediach svedkov, konkrétne V. V. (výpovede dňa 16.12.2011, 3.7.2012 v súvislosti so spoločnosťou Lukus group s. r. o.) B. M. F. L. L. vo vzťahu k obchodným transakciám medzi žalobcom a ostatnými dodávateľmi, ktorí na jednej strane potvrdili realizáciu obchodných transakcií, ale tiež uviedli, že k nim nedošlo. Správny súd tiež uložil orgánom verejnej správy vykonať výsluch svedka V. Z. a to v súvislosti s dodaním tovaru od spoločnosti Tešínske jatky s. r. o. žalobcovi. Po vrátení veci na ďalšie konanie správca dane opakovane predvolal na výsluch svedka V. V. (dodávateľ Jtrade s. r. o., MEAT SK, s. r. o.), G. N. (dodávateľ Ostwerke s. r. o., GIBALEX spol. s r. o.), B. M. (dodávateľ Ostwerke s. r. o.), L. L. (dodávateľ GIBALEX spol. s r. o.) a v súlade s článkom 7 Nariadenia Rady č. 904/2010 o administratívnej spolupráci a boji proti podvodom v oblasti DPH požiadal o výsluch svedka V. Z.. Správca dane požiadal o predvedenie V. V., B. M. F. L. L., pričom predvedenia neboli úspešné z dôvodu, že B. M. F. L. L. sa na F.e trvalého pobytu nezdržiavajú. Vo vzťahu k V. V. je potrebné tiež uviesť, že dňa 16.11.2016 mal odprieť vypovedať. Na základe dožiadaní správcu dane, bol V. V. opakovane predvolávaný aj po uvedenom dátume, jednak z adresy trvaného pobytu a jednak z adresy K. Č.. XX, Trenčín, avšak sa ho predviesť pred správcu dane nepodarilo. Po vrátení veci na ďalšie konanie boli správcu dane vypočutí G. N. F. V. Z.. Správca dane predvolal daňový subjekt (žalobcu) na pojednávanie, ktoré sa malo uskutočniť dňa 3.10.2017, pričom z predvolania vyplýva, že

predmetom ústneho pojednávania malo byť oboznámenie s výsledkami ďalšieho konania po odvolacom konaní. Daňový subjekt sa ústneho pojednávania nezúčastnil, pričom svoju neúčasť písomne ospravedlnil. Následne správca dane zaslal žalobcovi oboznámenie s výsledkami č. 102089377/2017 zo dňa 03.10.2017, ktorým daňový subjekt oboznámil so zisteniami po vrátení veci na ďalšie konanie krajským súdom. Následne dňa 16.10.2017 vydal správca dane prvostupňové rozhodnutie, proti ktorému podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie.

4. Správny súd mal obsahom administratívneho spisu vo vzťahu k deklarovanému dodávateľovi Jtrade s. r. o. preukázané, že konateľom tejto spoločnosti v rozhodnom období (október 2009) bol V. V. (od 10.06.2009 do 11.02.2010, t. j. 8 mesiacov). Predchádzajúci konateľ tejto spoločnosti R. K. vykonával funkciu konateľa od 07.08.2008 do 10.06.2009. Vo vzťahu k zodpovednosti daňového subjektu za svoje obchodné vzťahy krajský súd konštatoval, že častá zmena na poste konateľa spoločnosti nesvedčí o dôveryhodnosti samotnej spoločnosti, pričom informácie o spoločnosti sú verejne dostupné prostredníctvom obchodného registra. V. V. vypovedal dňa 16.12.2011 pred Daňovým úradom Trenčín so zameraním na spoločnosť Jtrade, s. r. o., pričom uviedol, že vykonával činnosť v mene tejto spoločnosti, vystavoval a podpisoval doklady, spoločnosť mala jednu pečiatku, uviedol ďalej, že spoločnosť nemala vlastných zamestnancov, nepoveril inú osobu oprávnením konať v mene spoločnosti, účtovníctvo sa robilo externe, doklady vystavoval osobne, nevedel kto robil účtovníctvo, podával v mene spoločnosti daňové priznania, nevedel kde sa nachádza účtovníctvo spoločnosti, vo vzťahu k odberateľom, ktorým mal v roku 2009 dodávať tovary alebo služby uviedol, že s nikým neobchodoval, vykonával iba jedinú aktivitu - sprostredkovateľskú službu so spoločnosťou Aquamínal, s. r. o. Vo vzťahu k osobe J. Y. uviedol, že ho pozná len osobne, poznajú sa asi rok a pol a nemali žiadne obchodné vzťahy, v roku 2009 nebola v jeho prospech vykonaná žiadna služba. Následne mu správca dane predložil zoznam faktúr, ku ktorým svedok uviedol, že v jeho mene neboli tieto faktúry vystavené a teda neboli zahrnuté do účtovníctva spoločnosti. Uviedol tiež, že spoločnosť Jtrade s. r. o. sa nezaoberala chovom ošipovaných, nevykonávala porážku ošipovaných a ani ich rozrábku, spoločnosť nevlastnila automobil spĺňajúci požiadavky k preprave mäsa. Vo výpovedi uskutočnenej dňa 3.7.2012 v súvislosti s dodávkami mäsa spoločnosťou Lukus group, s. r. o. (na ktorú sa odvoláva žalobca) V. V. uviedol, že pre spoločnosť Lukus group, s. r. o. zabezpečoval objednávky mäsa pre J. Y., pričom to bol jediný obchod, ktorý pre túto spoločnosť robil. K uvedenému správny súd uviedol, že predmetné zdaniteľné obdobie - október 2009 nespadá do obdobia, v ktorom mal V. V. spolupracovať so žalobcom. K tvrdeniu žalobcu o nedôveryhodnosti výpovedí V. V. správny súd dodal, že skutočnosť, že V. V. zabezpečoval obchod s mäsom v danom zdaniteľnom období nepotvrdil ani V. Z., konateľ spoločnosti, ktorá mala bravčové mäso spoločnosti Jtrade s. r. o. dodávať, tento potvrdil, že za túto spoločnosť vystupoval W. N. F. V. V. vôbec nepoznal.

5. Krajský súd poukázal aj na výpoveď svedka R. K., ktorý ako správne tvrdí žalobca nebol konateľom tejto spoločnosti v rozhodnom zdaňovacom období - október 2009, avšak bol konateľom spoločnosti v období od 07.08.2008 do 10.06.2009, v ktorom, podľa faktúr predložených žalobcom, mala byť táto spoločnosť dodávateľom bravčového mäsa, konkrétne ide o obdobie od 23.04.2009 do 10.06.2009, v ktorý deň mu zanikla funkcia konateľa, pričom v zdaňovacom období apríl 2009 táto spoločnosť vystavila žalobcovi faktúry s celkovým základom dane vo výške 170 889,64 (19 % DPH predstavovala sumu 32 469,03 eur), v zdaňovacom období máj 2009 vystavila faktúry s celkovým základom dane vo výške 524 833,66 eur (19% DPH predstavovala sumu 99 718,40 eur). Vtedajší konateľ tejto spoločnosti R. spoluprácu so žalobcom nepotvrdil a uviedol, že nevie, akú činnosť táto spoločnosť vykonávala, bol len jej konateľom, nemal žiadnu pečiatku spoločnosti, nikoho nespĺnomocnil, aby konal v mene spoločnosti, pán V. ho požiadal o splnomocnenie, ale nikdy ho nepodpísal, nevedel, kto viedol účtovníctvo a kto vystavoval faktúry, on žiadne faktúry nevystavoval, nevedel, kde sa nachádza účtovníctvo spoločnosti, on ho nikdy nemal, mal len prehlásenie, že ho prevzal pán V., nevedel, aké konkrétne tovary a služby dodávala spoločnosti Jtrade s. r. o. v roku 2009, nepoznal J. Y., nikdy sa s ním nestretol a neuzatváral žiadne obchody, nevedel, kde sa nachádza prevádzka J. Y., vo vzťahu k predloženým faktúram uviedol, že tieto nevystavoval, nevedel, či spoločnosť odvedla daň z predmetných faktúr. Podľa krajského súdu je spolupráca tejto spoločnosti so žalobcom oprávnená spochybná. Aj sám žalobca vo vyjadrení k zápisnici č. 9214401/5/3521/2012 zo dňa 07.02.2012

uviedol, že s R. K. sa nikdy nestretol, nakoľko komunikoval s V. V., taktiež konateľom spoločnosti. Aj uvedená skutočnosť preto spochybňuje, že reálnym dodávateľom žalobcu bola spoločnosť Jtrade s. r. o.. Skutočnosť, že V. V. nemal v danom zdaňovacom období spolupracovať so žalobcom je spôsobilá potvrdiť aj výpoveď V. Z., ktorý uviedol, že osobu V. V. nepozná, mal poznať iba pána N., pričom neskôr zistil, že osoba, s ktorou konal, bola iba osoba vydávajúca sa za pána N.. V súvislosti s výpoveďou V. Z. sa správny súd nestotožňuje s názorom žalobcu, že realnosť deklarovaných dodávok bravčového mäsa spoločnosťou Jtrade s. r. o. je preukázaná tým, že podľa vyjadrenia svedka táto spoločnosť platila spoločnosti MASOCENTRUM CZ, s. r. o. za dodaný tovar a tento bol následne dodaný žalobcovi, nakoľko zaplatenie kúpnej ceny samo osebe nepreukazuje realnosť uskutočneného obchodu, nakoľko tento musí byť preukázaný aj v subjekte a objekte, pričom v danom prípade, s poukazom na výsledky dokazovania, bolo dostatočne spochybnené, že subjektom dodávajúcim tovar žalobcovi bola práve spoločnosť Jtrade, s. r. o.. Dôveryhodnosti obchodných vzťahov deklarovaných medzi žalobcom a spoločnosťou Jtrade s.r.o. nesvedčí ani skutočnosť, že napriek tomu, že žalobca bol priamym odberateľom spoločnosti MASOCENTRUM CZ s. r. o., deklaroval odber tovaru vo veľkých objemoch cez spoločnosť Jtrade s. r. o., ktorá však nepriznala nadobudnutie tovaru z iného členského štátu. Správny súd ďalej konštatoval, že skutočnosť, že zamestnanci vedeli uviesť, kto za jednotlivých dodávateľov vystupoval a ďalej, že sa za tovar platilo v hotovosti nepostačuje na prijatie záveru, že tovar bol skutočne dodaný dodávateľom uvedeným na predložených faktúrach. Navyše okrem písomných svedeckých výpovedí zamestnancov žalobcu a samotného žalobcu nebolo potvrdené, že za spoločnosť Jtrade s. r. o. konal V. V. a tiež, pán N. v skutočnosti nebol pánom N., čo vyplynulo z výpovede V. Z..

6. Vo vzťahu k deklarovanému dodávateľovi tovaru spoločnosti Ostwerke s. r. o. bol vypočítý splnomocnený zástupca spoločnosti L. L., ktorý v súvislosti s obchodnými transakciami medzi spoločnosťou Ostwerke s. r. o. a žalobcom uviedol, že pre žalobcu vystavil faktúry a dodacie listy v súvislosti s dodávkou bravčového mäsa, pričom z faktúr odviekli daň, ošúpané nechovali, zaoberali sa len obchodnou a sprostredkovateľskou činnosťou, prepravu zabezpečovali dodávatelia. V rozhodnom období bol konateľom spoločnosti Ostwerke s. r. o. B., pričom túto osobu sa v priebehu daňovej kontroly nepodarilo predvolať pred správcu dane a ani predviesť. V súvislosti s iným konaním Daňový úrad Trenčín predviedol B., kedy potvrdil, že bol konateľom spoločnosti od 07.03.2008 do 28.06.2010, vyjadril sa, že spoločnosť mäso kupovala len od dodávateľov z Českej republiky, mäso sa vozilo v chladiacich kamiónoch, prepravcov osobne nevybavoval, nevedel, kto ich vybavoval, nevedel, kde sa mäso vyložilo, bol pri nakládke a vykládke, spoločnosť neznášala náklady na prepravu, uviedol, že osobne uzatváral zmluvy k dodávke mäsa medzi spoločnosťou Ostwerke s. r. o. a jej dodávateľmi, nevedel však s kým ich uzatváral, nepamätal sa na nikoho. Správny súd konštatoval, že žalobca vo vzťahu k spoločnosti Ostwerke s. r. o. nekonal s konateľom tejto spoločnosti, ale oslovil ho p. Š., ktorý mal byť poverený konať za túto spoločnosť, avšak táto skutočnosť v konaní preukázaná nebola. Krajský súd k výpovedi G. N. (spoločnosť Ostwerke s.r.o. zamestnávala G. N. od 04.07.2007 do 07.07.2010) uvádza, že tento síce uviedol, že spoločnosť Ostwerke s. r. o. obchodovala so žalobcom, avšak jeho výpoveď ako celok spochybňuje skutočnosť, že spoločnosť Ostwerke s. r. o. bola reálnym (skutočným) dodávateľom žalobcu. Tento záver správneho súdu vyplýva z vyjadrenia svedka, ktorý napriek tomu, že preukázateľne bol zamestnancom spoločnosti nevedel, kto ho prijímal do zamestnania, nepoznal konateľa spoločnosti (B. M.), nevedel, kde má spoločnosť sídlo, nevedel, či W. Š., ktorý mal zabezpečovať obchod s mäsom bol zamestnancom spoločnosti.

7. Vo vzťahu k deklarovanému dodávateľovi tovaru spoločnosti GOLEM GROUP s. r. o. vyplýva, že táto spoločnosť so správcou dane nekomunikuje, je nekontaktná. Správca dane zaslal predvolanie konateľovi spoločnosti Róbertovi Vájdovi, ktorý písomne oznámil správcovi dane, že bol podvedený a do firmy GOLEM GROUP s. r. o. prihlásený bez jeho vedomia, pričom v tomto smere podal trestné oznámenie. Správca dane ďalej predvolával bývalého konateľa tejto spoločnosti W. Z. (konateľ spoločnosť od 24.06.2009 do 30.03.2010), tento bol opakovane predvolávaný. Dňa 9.12.2011 bolo správcovi dane doručené písomné podanie W. Z., ktorý oznámil správcovi dane, že sa nachádza mimo územia SR, v Spolkovej republike Nemecko, a že k zoznamu faktúr sa nevie vyjadríť, nakoľko nemá k dispozícii žiadne doklady spoločnosti s tým, že počas výkonu jeho funkcie boli vystavené stovky faktúr, preto si nemôže pamätať detaily. Rovnako vo vzťahu k uvedenej spoločnosti bolo zistené, že

spoločnosťou nebolo v 4. štvrtroku 2009 priznané v daňovom priznaní žiadne nadobudnutie tovaru.

8. Krajský súd poukázal na to, že medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že k dodaniu tovaru žalobcovi reálne došlo. Spornou medzi účastníkmi konania bola otázka, či tovar uvedený na faktúrach dodali žalobcovi deklarovaní dodávatelia t. j. spoločnosť Jtrade s. r. o., Ostwerke s. r. o. a GOLEM GROUP s. r. o.. V tejto súvislosti poukázal krajský súd na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4SŽf/56/2016 zo dňa 03.07.2017, ktorým bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 20S/31/2014-106 zo dňa 14. marca 2016, ktorým bola zamietnutá žaloba J. Y. o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. 1100307/1/91396/2014/4884 zo dňa 19.02.2014, ktorým žalovaný podľa § 74 ods. 4 daňového poriadku potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Trnava č. 9200402/5/2084414/2012/DEC zo dňa 03.08.2012, ktorým nebol žalobcovi za zdaňovacie obdobie august 2010 priznaný nadmerný odpočet v sume 37 495,04 eur a bola mu vyrubená daň z pridanej hodnoty vo výške 86 916,90 eur. Relevantnou skutočnosťou vo vzťahu k uvedenému rozsudku najvyššieho súdu je, že žalobca argumentoval totožne v tom smere, že preukázal všetky zákonné skutočnosti, ktoré majú podstatný a rozhodujúci vplyv na preukázanie, že tovar nakúpil od spoločnosti Lukus group, s. r. o. (jej dodávateľom bola spoločnosť Tešínske jatky, s. r. o. a osobou, s ktorou mal žalobca konať bol V. V.), pričom rovnako ako v danom prípade citoval obdobnú judikatúru najvyššieho súdu a SD EÚ. Krajský súd považoval za potrebné vyjadriť sa k tvrdeniu žalobcu, že tým, že správca dane nevypočul svedkov - V. V., B. M. F. L. L. neboli odstránené pochybnosti v danej veci v zmysle právneho názoru krajského súdu, pričom túto vadu označil za neodstrániteľnú. Správca dane niekoľko krát predvolal tieto osoby a taktiež požiadal o ich predvedenie, ktoré však bolo neúspešné. Bol však vypočutý konateľ spoločnosti Tešínske jatky, s. r. o. (do 31.08.2009 MASOCENTRUM CZ, s.r.o.), ktorá bola dodávateľom nielen samotného žalobcu, ale aj spoločnosti Jtrade s. r. o. a Ostwerke s. r. o. (aj keď v danom zdaňovacom období sa vzájomné obchodné vzťahy nerealizovali), pričom z výpovedí tohto svedka vyplýva, že modus operandi realizovaných obchodných vzťahov bol rovnaký vo všetkých prípadoch, pre ktoré bolo typické, že bravčové mäso sa vozilo z Českej republiky priamo do prevádzky žalobcu v Siladiciach, ktorú skutočnosť priamo niekoľko krát potvrdil nielen žalobca, ale aj jeho zamestnanci, ktorí uviedli, že tovar vozili autá s českou ŠPZ s označením Tešínske jatky, s. r. o. (napríklad výpoveď V. W., E. W.). Tento záver nie je spôsobilé oslabiť ani tvrdenie V. Z., že nevedel uviesť, kto bol objednávateľom tovaru, ale počul od svojich zamestnancov, že ním bol samotný žalobca, nakoľko pokiaľ by aj túto skutočnosť nepotvrdili, na závery vyplývajúce z vykonaného dokazovania, by to nemohlo mať dosah, naviac, keď sám žalobca priznal, že tovar u spoločnosti MASOCENTRUM CZ, s. r. o. objednával sám. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu, že správca dane mal za účelom náležitého zistenia skutkového stavu vypočutť tých zamestnancov, ktorí mali mať vedomosť o objednávaní tovaru zo strany žalobcu, ako R.. V. Z. a zamestnancov spoločnosti Tešínske jatky, s. r. o. správny súd uviedol, že správca dane nie je povinný viesť dokazovanie dovtedy, pokým sa bez pochyb nepreukáže a nepotvrdia tvrdenia daňového subjektu ohľadne ním v daňovom priznaní uvádzaných a správcom dane preverovaných skutočností.

9. Podľa názoru krajského súdu dokazovanie doplnené správcom dane je dostatočné na prijatie záveru, že reálnosť dodania tovaru deklaroványmi dodávateľmi bola spochybnená. Výpovede vypočutých svedkov potvrdzujú závery správcu dane a následne žalovaného, že obchody s tovarmi neboli reálne uskutočnené, išlo len o fiktívne fakturačné obchody, predmetom obchodu bolo dodanie toho istého bravčového mäsa, s dodaním ktorého sa viazala len jedna preprava, čo zakladá odôvodnený záver, že pohyb tovaru sa uskutočňoval priamo od prvého dodávateľa z EÚ [Českej republiky - MASOCENTRUM CZ, s. r. o. (dodávateľ Jtrade s. r. o.), MAKOVEC a. s., Jatky Moravský Krumlov, spol. s r. o. (Ostwerke s. r. o.), pričom vo vzťahu k spoločnosti GOLEM GROUP s. r. o. ani nebol z dôvodu nedostupnosti účtovníctva tejto spoločnosti zistený dodávateľ] k žalobcovi, ako poslednému odberateľovi, kde preprava preukázateľne skončila, pričom túto skutočnosť tvrdil aj sám žalobca. Vychádzajúc z uvedeného preto správca dane dôvodne ustálil aplikáciu ustanovenia § 3 ods. 6 daňového poriadku. Aj podľa názoru správneho súdu účelom opísaných reťazových obchodov bolo získanie daňovej výhody, na ktorú by žalobca v prípade, ak by mu tovar fakturovali dodávatelia z Českej republiky, nemal nárok.

10. Pokiaľ ide o objektívne sa javiacu sledovanú výhodu vo vzťahu k štátnemu rozpočtu prostredníctvom umelo vytvorených obchodných reťazcov, jej podstatu v súvislosti s námietkami žalobcu daňové orgány v napadnutých rozhodnutiach ozrejmili. Pokiaľ žalobca odôvodnil ekonomické opodstatnenie obchodných vzťahov tým, že jeho dodávatelia mali cenové zvýhodnenie, žalovaný správne poukázal na to, že cenovým zvýhodnením svojich dodávateľov, žalobca ekonomický účel zrealizovaných obchodov nepreukázal, naviac, keď mohol tovar od subdodávateľov kupovať sám (čo aj preukázateľne robil). Taktiež krajský súd poukázal na skutočnosť, že bolo výpoveďou Z. Z. preukázané, že tovar u spoločnosti Jatyky Moravský Krumlov s. r. o. objednával žalobca a rovnako, ako už bolo uvedené, žalobca sám pri výsluchu konateľa spoločnosti MASOCENTRUM CZ, s. r. o. pripustil, že tovar objednával sám. Podľa názoru správneho súdu žalobca si musí byť vedomý následkov svojho nie príliš zodpovedného konania vo vzťahu k deklaroványm dodávateľom. Obrana žalobcu spočíva v tom, že mal začať s deklaroványmi dodávateľmi obchodovať na základe toho, že bol nimi na spoluprácu oslovený, pričom išlo o enormné obchody, ktoré sa naviac vyznačovali platbou v hotovosti. Naviac žalobca bez toho, aby mal k dispozícii splnomocnenie oprávňujúce konať v mene spoločnosti mal s týmito osobami konať a za dodaný tovar im platiť v hotovosti. Správny súd súhlasí s tvrdením žalobcu, že plnomocnenstvo nemusí mať písomnú formu, avšak týmto benevolentným prístupom si žalobca sám sťažil svoju dôkaznú situáciu.

11. Krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú námietku žalobcu, podľa ktorej žalovaný a správca dane nespochybnili pravosť predložených dokladov (napr. znaleckým dokazovaním) a preto je jeho nárok na odpočítanie dane oprávnený. Podľa zákona o dani z pridanej hodnoty, odpočítanie dane nenastáva ex lege, ale je právom platiteľa dane, ktoré právo je spojené s jeho dôkaznou povinnosťou. Zákonodarcu z dôvodu zabránenia ľahkej zneužitelnosti požaduje, aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet dane uplatnil, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre tieto nároky zákon stanovil. Na priznanie práva na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry sa vyžaduje, aby platiteľ preukázal, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, tovar reálne dodaný (§ 8 zákona o DPH) a to práve osobou uvedenou na faktúre, pričom nestačí iba predloženie faktúry, hoci má všetky formálno-právne náležitosti, ale musí sa overiť, či údaje v nej uvedené naozaj dokladujú predmetnú činnosť (z odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžf/40/2015 z 28. septembra 2017). Správny súd tiež poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžf/63/2011 zo dňa 28.06.2012 konštatuje, že existencia podmienok pre nárok na odpočet dane musí byť preukázaná bez akýchkoľvek pochybností, pričom v danom prípade sú dodávky tovaru postihnuté veľkým množstvom pochybností, ktoré majú podklad v administratívnom spise.

12. Podľa názoru krajského súdu, správca dane ako aj žalovaný správne vyhodnotili skutkový stav vyplývajúci z rozsiahle vykonaného dokazovania preverením listinných dôkazov, odpovedí dožiadaných daňových orgánov, informácií získaných v rámci MVI, ako aj z výpovedí veľkého množstva svedkov, ktoré vo vzájomných súvislostiach nepotvrdili realnosť deklarováných zdaniteľných plnení vo vzťahu k dodávateľským subjektom, následkom čoho nebola preukázaná oprávnenosť uplatneného odpočtu DPH za dodanie tovaru od uvedených dodávateľov. Za daných okolností prípadu nie je možné prisvedčiť požiadavke žalobcu na uznanie ním uplatneného nároku na odpočítanie DPH v zdaňovacom období október 2009 za kúpu bravčových polovičiek a iného tovaru z bravčového mäsa od deklarováných dodávateľov Jtrade s. r. o., Ostwerke s. r. o. a GOLEM GROUP s. r. o. Argumentácia svedčiaca právu na odpočet dane nemôže vychádzať len z priamočiareho jazykového výkladu ustanovení § 8 ods. 1 písm. a), § 49 ods. 1, ods. 2 písm. a) a § 51 ods. 2 písm. a) zákona o DPH, ale je potrebné vo vzájomných súvislostiach s využitím teleologického a systematického výkladu prihliadnuť i na základné princípy, na ktorých je výber dane z pridanej hodnoty postavený. Rovnako daňové orgány v súlade so závermi relevantnej judikatúry Súdneho dvora EÚ, t. j. s ohľadom na objektívne skutočnosti a prihliadnuc na vyššie popísané okolnosti prípadu, správne vyhodnotili potrebnú mieru odbornej starostlivosti žalobcu, ktorú mohol a aj mal vynaložiť na to, aby sa vyhol jeho objektívne sa javiacej účasti na umelo vytvorenom obchodnom reťazci, ktorý bol vytvorený za účelom získania neoprávnených plnení zo štátneho rozpočtu. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností a citovaných ustanovení preto krajský súd žalobu ako nedôvodnú podľa § 190 S. s. p. zamietol.

II.

Kasačná sťažnosť, vyjadrenia

13. Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote žalobca kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. g/ a h/ S. s. p..

14. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku vôbec nezaoberal rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR a ESD, na ktoré poukazoval v žalobe. Ide o rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžf/1/2011, rozsudky ESD C-285/11, C-80/11-C-142/11, C-255/02.

15. Sťažovateľ ďalej namietal, že v napadnutých rozhodnutiach pretrváva porušenie ustanovení hmotného práva. Poukázal pritom na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 14S/233/2014 zo dňa 12.10.2016, ktorým bolo zrušené pôvodné rozhodnutie žalovaného s odkazom na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 14S/231/2014 zo dňa 12.10.2016 v ktorom krajský súd uviedol, že „pokiaľ žalovaný pri dokazovaní neobjasní zjavné nezrovnalosti vo výpovediach svedkov V. V., B. M. F. L. L., potom skutočnosti rozhodujúce pre stanovenia daňovej povinnosti neboli zistené čo najúplnejšie“. Sťažovateľ namieta, že tieto osoby vypočuté neboli, teda pretrváva porušenie § 24 ods. 2 daňového poriadku a krajský súd porušil svoju povinnosť podľa § 139 ods. 2 S. s. p..

16. Podľa sťažovateľa v napadnutom rozsudku krajského súdu pretrváva selektívny prístup k dôkazom, ktorého sa dopustil aj žalovaný, keď neuznal ako dôkaz svedecké výpovede zamestnancov žalobcu, čím došlo k nesprávnej aplikácii § 24 ods. 4 daňového poriadku a porušeniu § 3 ods. 3 daňového poriadku a teda súd vec nesprávne právne posúdil. Rovnako bola nesprávne právne posúdená aj svedecká výpoveď V. Z., na ktorej boli založené napadnuté rozhodnutia ako aj rozsudok krajského súdu nakoľko táto podľa sťažovateľa nebola spôsobilá prispieť k náležitému objasneniu veci teda s poukazom na § 24 ods. 4 daňového poriadku jeho výpoveď nie je dôkazom. Podľa sťažovateľa ďalej správny súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci čo sa týka dôkazného bremena žalobcu, keď nerešpektoval jeho zákonné možnosti čo do získania dôkazu, s konkrétnou námietkou žalobcu sa podľa názoru sťažovateľa vysporiadal vágnym a nepresvedčivým konštatovaním, že žalobca mal zabezpečiť dostatočný počet dôkazov, aby predišiel dôkaznej núdzi, pričom nekonkretizoval, aké dôkazy má na mysli okrem tých, ktoré má v zmysle zákonných povinností žalobcu k dispozícii, čím porušil právo žalobcu na presvedčivé odôvodnenie rozsudku podľa § 139 ods. 2 S. s. p.. Súd pritom neprihliadol na judikatúru, z ktorej jednoznačne vyplýva výklad ustanovení vnútroštátnej legislatívy ako aj Šiestej smernice a Smernice, v zmysle ktorých nie je možné od žalobcu požadovať predkladanie dôkazov nad rámec jeho zákonných možností dôkaz obstať.

17. Podľa názoru sťažovateľa dodávateľa uvedený na faktúrach ako obchodníci dodali žalobcovi tovar, ku ktorému sa zaviazali kúpnu zmluvou, umožnili mu nakladať s tovarom ako vlastníkovi, čím bola naplnená podmienka dodania tovaru podľa § 8 zákona o DPH a ekonomického účelu obchodu podľa § 3 ods. 6 zákona o DPH. Keďže krajský súd dospel k záveru, že obchod bol len fiktívny a to len preto, že tovar bol prepravený z Českej republiky jednou prepravou priamo k žalobcovi, potom súd ignoroval činnosť obchodníkov ako hospodársku (ekonomickú) činnosť, ignoroval existenciu a naplnenie znakov klasickej kúpnej zmluvy a ako smerodajnú uviedol práve tú okolnosť, ktorá je pre posúdenie ekonomickej činnosti irelevantná (vid' C-80/11 a 142/11) potom dospel súd k nesprávne právne posúdeniu veci. Súd sa podľa sťažovateľa v napadnutom rozsudku sústredil výlučne na možnú daňovú výhodu žalobcu. S poukazom na C-255/02 (Halifax) je však potrebné, aby súd preukázal, že hlavným cieľom a vôľou žalobcu bolo získanie daňovej výhody, nepostačuje len nepodložené konštatovanie. Podľa sťažovateľa bolo naopak preukázané, že zaplatil kúpnu cenu vrátane DPH svojim dodávateľom uvedeným vo faktúrach a tieto prijatú DPH neodviedli, čo však žalobca nevedel a ani ho to nemuselo zaujímať. Preto zjavne v prejednávanej veci nejde o úmysel žalobcu získať daňovú výhodu, ale o nekalú činnosť neznámych tretích subjektov, ktoré neodviedli splatnú DPH a vybratú od žalobcu v rámci kúpnej ceny. Žalobca však týmto nemôže byť dotknutý a to s poukazom na rozsudok C-285/11. Podľa

názoru sťažovateľa jeho obozretnosť bola dostatočná a primeraná.

18. Sťažovateľ ďalej poukázal na to, že súd napriek žalobcovým tvrdeniam o tom, že v mene spoločnosti Jtrade, s. r. o. vystupoval V. V.Á. (čo potvrdili viacerí svedkovia) sa obmedzil len na konštatovanie, že V. V.Á. nebol konateľom a na základe uvedeného poprel relevanciu vzniknutých záväzkových vzťahov. Uvedené však nemôže obstať, a to vzhľadom na množstvo právnych dôvodov, na základe ktorých môže obchodnú spoločnosť zastupovať aj iná osoba ako konateľ, pričom titul takéhoto konania nemusí mať písomnú formu. Toto platí aj pre osobu W. N., ktorý bol splnomocneným zástupcom spoločnosti Jtrade, s. r. o.. Splnomocnenie mu udelil pán V. V. v čase kedy bol konateľom spoločnosti, pričom splnomocnenie zánikom funkcie konateľa nezaniká. Krajský súd napriek tomu, že to žalobca namietal, sa žiadnym spôsobom nezaoberal tým, kto a za akú spoločnosť uhradil spoločnosti Tešínske Jatky tovar dodávaný spoločnosti Jtrade a zároveň je zrejmé, že Tešínske Jatky dostala za tovar riadne zaplatené, ale ani náznakom nebolo naznačené nieto ešte preukázané, že by tovar uhradil tejto spoločnosti žalobca.

19. Sťažovateľ ďalej uviedol, že bol preukázaný aj reálny obsah dodávateľsko - odberateľských vzťahov medzi Ostwerke s. r. o. a žalobcom, teda bolo preukázané dodanie tovaru, potvrdená osoba dodávajúceho aj odberateľa a zaplatenie kúpnej ceny. S poukazom na rozsudok C-255/02 bola spoločnosť Ostwerke s. r. o. obchodníkom vykonávajúcim hospodársku činnosť a teda je platiteľom dane. Závery krajského súdu v napadnutom rozsudku považuje sťažovateľ za nesprávne a sú výsledkom nesprávneho právneho posúdenia, pretože súd dospel k záveru, že dodávateľsko - odberateľský vzťah vznikol medzi Tešínskymi Jatkami a žalobcom.

20. Vzhľadom k uvedenému sťažovateľ navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

21. Ku kasačnej sťažnosti sa vyjadril žalovaný a uviedol, že sa stotožňuje s právnym posúdením v rozsudku krajského súdu a námietky sťažovateľa v podanej kasačnej sťažnosti považuje za neopodstatnené a nedôvodné.

III.

Konanie na kasačnom súde

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len "najvyšší súd") ako súd kasačný [§ 438 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len "S. s. p.")], po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania zastúpený v súlade s ustanovením § 449 ods. 1 S. s. p., bez nariadenia pojednávania (§ 455 S. s. p.) preskúmal rozsudok krajského súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 453 ods. 1 S. s. p.) a jednomyseľne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

23. Kasačný súd po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Trnave, preskúmal rozsudok správneho súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa správny súd vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

24. Podľa § 2 ods. 1 a 2 S. s. p., v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

25. Podľa § 6 ods. 1 S. s. p. správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

26. Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu bolo posúdenie, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia.

27. Z obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd zistil skutkový stav, z ktorého vyplýva, že daňová kontrola bola u žalobcu začatá na základe oznámenia o výkone daňovej kontroly č. 647/320/14382/2011 zo dňa 05.05.2011, pričom ako deň začatia daňovej kontroly bol určený 6. jún 2011. Zápisnica č. 647/320/21425/2011/DEC o začatí daňovej kontroly bola s kontrolovaným daňovým subjektom spísaná dňa 06.06.2011. Správca dane listom č. 647/320/36603/2011/DEC zo dňa 14.11.2011 požiadal o predĺženie polročnej lehoty na kontrolu, pričom podľa § 15 ods. 17 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 511/1992 Zb.“) bola lehota na vykonanie daňovej kontroly DPH za zdaňovacie obdobie január - december 2009 predĺžená do 05.06.2012. Daňová kontrola bola ďalej prerušená rozhodnutím č. 9214401/1/377183/2012, ktoré splnomocnená zástupkyňa daňového subjektu prevzala dňa 13.03.2012. Správca dane pokračoval vo výkone daňovej kontroly dňa 5. augusta 2013, kedy bola na Daňový úrad Trnava doručená odpoveď na žiadosť č. 9214401/1/350027/12 zo dňa 06.03.2012 o medzinárodnú výmenu informácií. Dňa 17. septembra 2013 správca dane vypracoval protokol o výsledku zistenia z daňovej kontroly č. 9214401/5/4224621/2013/Váv (ďalej len ako „protokol“), ktorý bol osobne doručený splnomocnenej zástupkyňi daňového subjektu spolu s výzvou na vyjadrenie sa k protokolu a na jeho prerokovanie (výzva č. 9214401/5/4227429/2013/Vla). Dňa 27. septembra 2013 bolo správcovi dane doručené vyjadrenie k protokolu. Správca dane dňa 23.10.2013 vypracoval dodatok k protokolu. Protokol vrátane dodatku bol prerokovaný so splnomocnenou zástupkyňou žalobcu dňa 25.10.2013 (zápisnica o ústnom pojednávaní č. 9214401/5/4809502/2013/Vla), ktorým dňom bola daňová kontrola ukončená (§ 15 ods. 13 zákona č. 511/1992 Zb.). Správca dane vydal dňa 07.11.2013 dodatočný platobný výmer č. 9214401/5/4989398/2013/Váv, ktorým podľa § 44 ods. 6 písm. b) bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. v nadväznosti na § 165 ods. 5 daňového poriadku vyrubil žalobcovi rozdiel dane v sume 297 450,58 eur na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie október 2009. Proti dodatočnému platobnému výmeru podal žalobca odvolanie. Žalovaný rozhodnutím č. 1100301/1/397552/2014/14003 zo dňa 08.09.2014 napadnuté rozhodnutie správcu dane potvrdil. Proti rozhodnutiu žalovaného podal daňový subjekt žalobu, ktorú Krajský súd v Trnave vyhodnotil ako dôvodnú a preto rozsudkom č. k. 14S/233/2014-364 zo dňa 12.10.2016 zrušil rozhodnutie žalovaného a rovnako tiež rozhodnutie Daňového úradu Trnava a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

28. Z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 12.10.2016, ktorý s poukazom na § 140 S. s. p. odkázal na rozsudok sp. zn. 14S/231/2014 zo dňa 12.10.2016 vyplýva, že správny súd zrušil predchádzajúce rozhodnutia jednak z dôvodu, že rozhodnutie žalovaného bolo nepreskúmateľné a jednak z dôvodu, že bolo potrebné objasniť nezrovnalosti vo výpovediach svedkov, konkrétne V. V. (výpovede dňa 16.12.2011, 3.7.2012 v súvislosti so spoločnosťou Lukus group s.r.o.) B. M. F. L. L. vo vzťahu k obchodným transakciám medzi žalobcom a ostatnými dodávateľmi, ktorí na jednej strane potvrdili realizáciu obchodných transakcií, ale tiež uviedli, že k nim nedošlo (bod 70 rozsudku), pričom správny súd v bode 71 rovnako s poukazom na rozsudok Mestského súdu v Prahe sp. zn. 38Ca/63/99 zo dňa 26.10.1999 uviedol, že pokiaľ správca dane neobjasní zjavné nezrovnalosti v predmetných právnych vzťahoch, svedčí to o tom, že skutočnosti rozhodujúce pre stanovenie daňovej povinnosti neboli zistené čo najúplnejšie. Správny súd tiež uložil orgánom verejnej správy vykonať výsluch svedka V. Z. a to v

súvislosti s dodaním tovaru od spoločnosti Tešínske Jatky s.r.o. žalobcovi.

29. Po vrátení vecí na ďalšie konanie správca dane opakovane predvolal na výsluch svedka V.Í. V. (dodávateľ Jtrade s. r. o., MEAT SK, s. r. o.), G. N. (dodávateľ Oswerke s. r. o., GIBALEX spol. s r. o.), B.F. (dodávateľ Ostwerke s. r. o.), L. L. (dodávateľ GIBALEX spol. s r. o.) a v súlade s článkom 7 Nariadenia Rady č. 904/2010 o administratívnej spolupráci a boji proti podvodom v oblasti DPH požiadal o výsluch svedka V. Z.. Správca dane požiadal o predvedenie V. V. (žiadosť č. 100383622/2017 zo dňa 02.03.2017), B. M. (žiadosť č. 100384945/2017 zo dňa 02.03.2017) a L. L. (žiadosť č. 100382722/2017 zo dňa 02.03.2017), pričom predvedenia neboli úspešné z dôvodu, že B. M. F. L. L. sa na adrese trvalého pobytu nezdržiavajú. Vo vzťahu k V. V. je potrebné tiež uviesť, že dňa 16.11.2016 mal odoprieť vypovedať, avšak na základe dožiadaní správcu dane bol V. V. opakovane predvolávaný aj po uvedenom dátume, jednak z adresy trvaného pobytu a jednak z adresy K. Č.. XX, G. , avšak sa ho predviesť pred správcu dane nepodarilo. Po vrátení vecí na ďalšie konanie boli správcom dane vypočutí G. N. F. V. Z..

30. G. N. bol vypočutý dňa 7. marca 2017 za prítomnosti žalobcu kedy uviedol, že bol zamestnancom spoločnosti Ostwerke s. r. o., robil obchodného zástupcu, mal na starosti obchod s mäsom. Vo vzťahu k tomuto obchodu uviedol, že išlo o bravčové mäso, o bravčové polovičky, chodil k vykládkam, pomáhal skladať mäso, kontroloval, aby všetko prebehlo v poriadku a aby sedela aj váha. Uviedol, že vodič kamióna mal vždy CMR, ktorú mu dal, on jednu CMR odovzdal vodičovi, jedna sa nechala tam, kde sa vykladalo a jednu zobral do kancelárie, kde ju odovzdal dievčatám na stôl, vodičovi za mäso neplatil, nedochádzal do styku s hotovosťou za mäso, ani s faktúrami od dodávateľa mäsa. Na otázku správcu dane vo vzťahu k dievčatám uviedol, že to boli asistentky, nevedel ich priezviská, nevedel, či to boli zamestnankyne tejto spoločnosti. Príkazy mu mal dávať telefonicky pán Š., ktorý mu kázal, ku ktorému kamiónu má ísť. Svedok nevedel uviesť, či mala spoločnosť priestory, uviedol, že obchodovala s bravčovým mäsom. Vo vzťahu k žalobcovi sa svedok vyjadril, že spoločnosť Ostwerke s. r. o. s ním obchodovala, pričom nevedel uviesť iných odberateľov. Pokiaľ išlo o dodávateľov tejto spoločnosti uviedol, že mäso išlo z Čiech - Bučovice a Makovec. K priebehu obchodu so žalobcom uviedol, že boli dva kamióny za týždeň utorok, streda, kamión s bravčovým mäsom prišiel z Čiech, mäso sa neprekladalo, nebolo skladané v Ostwerke s. r. o., zložilo sa v Siladiciach, dalo sa na váhu, prevzali ho mäsiari, bol vždy prítomný pri vykladaní tovaru, niekedy tam prišiel pán O., niekedy obaja. Tiež uviedol, že mäso sa v Ostwerke s. r. o. nevážilo, bola CMR a váha u pána Y., k CMR bol aj nejaký biely papier, asi dodací list, faktúra tam nebola, spolu s pánom Y. vypísali dodací list, teda on sám ho vypísal, pán Y. ho podpísal a opečiatkoval, následne CMR aj s dodacím listom priniesol do kancelárie spoločnosti, na konci týždňa tam mal nachystanú faktúru, ktorú zanesol pánovi Y. na podpísanie, potom mu pán Y. vždy preberal hotovosť, príjmový doklad vystavil pán Y. alebo úradníčka, čo bola v kancelárii pána Y., hotovosť zobral pán Š. alebo on a zanesol ju do kancelárie dievčatám, s dodávateľskými faktúrami nemal nič spoločné, ani ich nikdy nevidel. Na otázku správcu dane ďalej uviedol, že približná hodnota obchodu bola 60 000 eur za týždeň. Svedok si nepamätal meno konateľa spoločnosti, ktorý ho mal prijímať do zamestnania, vo vzťahu k iným zamestnancom tejto spoločnosti uviedol, že tam boli dievčatá z kancelárie a pán Š., pričom nevedel, akú mal funkciu, označil ho však za nákupcu bravčového mäsa, tiež uviedol, že on s dodávateľmi nikdy nejednal. Záverom uviedol, že si stojí za svojou výpoveďou, aj za výpoveďou zo dňa 30.09.2016 a dodal, že obchody boli uskutočňované tak, ako uviedol. Z obsahu zápisnice vyplýva, že žalobca svedkovi nepoložil žiadne otázky.

31. Konateľ spoločnosti Tešínske jatky, s. r. o. (od 1.9.2009 právny nástupca spoločnosti MASOCENTRUM CZ, s. r. o.) V. Z. bol vypočutý ako svedok dňa 29.11.2016 v prítomnosti žalobcu a dňa 23.05.2017, pričom tohto výsluchu sa žalobca nezúčastnil. Žalobca bol upovedomený o vypočutí svedka, upovedomenie prevzala splnomocnená zástupkyňa žalobcu dňa 12.05.2017. Z obsahu protokolu o ústnom pojednávaní o výpovedi svedka zo dňa 29.11.2016, ktorý spísal Finančný úrad pre Moravskoslezský kraj vyplýva, že predmetom ústneho pojednávania bol výsluch svedka vo veci obchodných vzťahov spoločnosti Tešínske jatky, s. r. o. a firiem - J. Y. LAPREMA a Jtrade s. r. o. Z obsahu protokolu je preukázané, že spoločnosť Tešínske jatky, s. r. o. dodávala v mesiaci november 2009 tovar aj priamo žalobcovi v celkovej hodnote 32 391,95 eur, ktorú skutočnosť žalobca v priebehu

konania nerozporoval. Tovar vozili vozidlá spoločnosti Tešínske jatky, s. r. o., nakladal sa v závode Tešínske jatky, s. r. o. a tovar vykladal vodič, ktorý ho viezol a preberali ho zamestnanci firmy Y. Tovar si vzájomne započítavali, teda spoločnosť Tešínske jatky, s. r. o. brala tovar od pána Y. a aby nemuseli platiť, pán Y. bral bravčové polky od nich a následne došlo k zápočtu, teda úhrada prebiehala vzájomnými zápočtami. Vo vzťahu k dodávkam pre spoločnosť Jtrade s. r. o. V. Z. uviedol, že tovar v období november 2009 bol dodaný v hodnote 14 493 057 Kč, pričom fyzicky bol dodaný firme LAPREMA a fakturovaný firme Jtrade s. r. o. Prepravu tovaru zabezpečovala spoločnosť Tešínske jatky, s. r. o. na svoje náklady, k preprave boli vyhotovované dodacie alebo prepravné listy, pričom na základe potvrdenia o prevzatí firmou Y. - LAPREMA bola vystavená faktúra na spoločnosť Jtrade s. r. o. Tovar sa nakladal rovnako, ako v prípade dodávok pre pána Y., teda nakladali ho zamestnanci spoločnosti Tešínske jatky, s. r. o. a tovar sa vykladal v Siladiciach, vykladal ho vodič spoločnosti Tešínske jatky, s. r. o. a zamestnanci firmy Y. tovar preberali. Na otázku správcu dane, kto objednával za Jtrade s. r. o. tovar a u koho, V. Z. uviedol, že za slovenskú stranu objednával tovar pán Y., objednávky preberal Z. V.n, takto mu to mali uviesť zamestnanci, on si to už nepamätal. Na otázku daňového subjektu (žalobcu), akú úlohu zohrali pán V. a pán N.c, ktorý preberali peniaze za Jtrade s. r. o. a platili spoločnosti Tešínske jatky, s. r. o. za dodaný tovar uviedol, že pán V. mu nič nehovorí a vo vzťahu k pánovi N. U.viedol, že ak preberal peniaze, tak preberal peniaze za mäso, ktoré objednala spoločnosť LAPREMA. K osobe pána N. tiež uviedol, že ho videl, bol v jeho spoločnosti s poverením, že môže konať za pána V.Á., avšak pred 3-4 rokmi na polícii zistil, že to v skutočnosti nebol pán N., ale niekto iný. Žalobca V. Z. položil otázku týkajúcu sa spôsobu platby za Jtrade s. r. o., konkrétne kto a akým spôsobom hradil firme Tešínske jatky, s. r. o. za dodaný tovar a v akej mene, pričom pri formulovaní tejto otázky doslovne uviedol, že dohoda s konateľom spoločnosti Jtrade s. r. o. pánom V. a ním poverenou osobou pánom N. bola, že ak nebudú v dosahu tak, aby nahlásil v mene spoločnosti Jtrade s. r. o. bratovi V. Z. množstvo tovaru na jednotlivé dni. K otázke V. Z. uviedol, že predpokladá, že za firmu Jtrade s. r. o. predával peniaze rovnaký človek, ktorý peniaze inkasoval vo firme LAPREMA, pričom peniaze v spoločnosti Tešínske jatky, s. r. o. preberal V. W. F. B. M., títo jazdili na Slovensko, nevedel, kde to preberali ani od koho, za poslednú dodávku nezaplatili a dlžia 700 tisíc Kč. Ďalej uviedol, že nebol osobne pri inkasovaní peňazí, ale predpokladal, že to bol za Jtrade s. r. o. pán N.. K spôsobu doručovania faktúr odberateľovi Jtrade s. r. o. uviedol, že pri nasledujúcej dodávke tovaru bola vytlačená faktúra a jej súčasťou bol dodací list potvrdený firmou J.Š. Y. z minulej dodávky a táto faktúra s potvrdeným dodacím listom bola odovzdaná jeho zamestnancami, zamestnancom alebo ľudom povereným za prevzatie firmou Jtrade s. r. o. Uvedené predpokladal, lebo osobne pri tom nebol. Na otázku správcu dane, prečo bol tovar fakturovaný spoločnosti Jtrade s. r. o., ale fyzicky bol dodaný firme Y. - LAPREMA a kto to tak stanovil uviedol, že to je otázka na pána Y., a že keď to tak mali dohodnuté, tak to tak bolo. Uviedol, že pán Y. naňho pôsobil serióznym dojmom, vedel, že zásobuje na Slovensku reťazec Billa, preto nemal najmenší dôvod pochybovať o tom, že keď chcela LAPREMA prebrať cez firmu Jtrade s. r. o., že za tovar nedostanú zaplatené. Na otázku žalobcu, že ako je možné, že pán V., keď ho oslovil o dodávanie bravčového mäsa priniesol podpísanú zmluvu medzi spoločnosťou Tešínske jatky, s. r. o. a Jtrade s. r. o., v dobe keď bol konateľom tejto spoločnosti a taktiež predstavil pána N., ktorého poveril pre prípad, keď nebude môcť prevziať peniaze, jeho zastupovaním, pričom do tej doby pána V. a pána N. nepoznal, svedok uviedol, že sa mu zdá tvrdenie o tom, že videl pána V. a pána N. po prvý krát keď prišli so zmluvou smiešne a dodal, že pán Y. je dobrý a schopný obchodník, aby nevedel čo robí, a že by si len tak nechal priniesť nejakú zmluvu, a že je povinný od nich odoberať mäso, pričom mu toto mäso, keby chcel, mohli dodávať na priamo. K spoločnostiam Ostwerke s. r. o. a GOLEM GROUP s. r. o. svedok uviedol, že pre túto spoločnosť neboli dodávky v 11/2009 uskutočnené.

32. Z obsahu protokolu o ústnom pojednávaní o výpovedi svedka zo dňa 23.05.2017, ktorý spísal Finančný úrad pre Moravskoslezský kraj vyplýva, že predmetom ústneho pojednávania bolo dodanie tovaru do iného členského štátu spoločnosťou Tešínske jatky, s. r. o. v zdaňovacom období október 2009 spoločnostiam Jtrade s. r. o., GOLEM GROUP s. r. o., Ostwerke s. r. o. a firme J. Y. - LAPREMA. Vo vzťahu k spoločnosti Jtrade s. r. o. V. Z. uviedol, že dopravu uskutočňovala spoločnosť Tešínske jatky, s. r. o., pričom doložil zoznam daňových dokladov, na ktorých je uvedený typ vozidla, registračná značka, meno vodiča a miesto vykládky. Ďalej uviedol, že tovar nakladali

zamestnanci spoločnosti Tešínske jatky, s. r. o. v sídle tejto spoločnosti a vykladal ho vodič, ktorý viezol tovar a tento preberali zamestnanci J. Y. V. Z. uviedol, že tovar objednával za slovenskú stranu J. Y. a objednávky prijímal R. V. Z.. Hotovostné úhrady za spoločnosť Jtrade s. r. o. predával zástupca tejto spoločnosti a za spoločnosť Tešínske jatky, s. r. o. preberali peniaze V. V. W. a pán S. M.. Daňové doklady boli doručované s ďalšou dodávkou. Vo vzťahu k spoločnosti Ostwerke s. r. o. svedok uviedol, že v danom zdaňovacom období s touto spoločnosťou nemali obchodný vzťah a k spoločnosti GOLEM GROUP s. r. o. uviedol, že s touto spoločnosťou nikdy nespolupracovali.

33. Správca dane predvolal daňový subjekt na pojednávanie, ktoré sa malo uskutočniť dňa 3.10.2017, pričom z predvolania vyplýva, že predmetom ústneho pojednávania malo byť oboznámenie s výsledkami ďalšieho konania po odvolacom konaní, predvolanie prevzala splnomocnená zástupkyňa daňového subjektu dňa 2.10.2017. Daňový subjekt sa ústneho pojednávania nezúčastnil, pričom svoju neúčast písomne ospravedlnil. Následne správca dane zaslal žalobcovi oboznámenie s výsledkami č. 102089377/2017 zo dňa 03.10.2017, ktorým daňový subjekt oboznámil so zisteniami po vrátení veci na ďalšie konanie krajským súdom. Splnomocnená zástupkyňa žalobcu oboznámenie preukázateľne prevzala dňa 27.10.2017. Následne dňa 16.10.2017 vydal správca dane prvostupňové rozhodnutie, proti ktorému podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie.

34. Správca dane v rozhodnutí č. 102186544/2017 zo dňa 16.10.2017, vydanom po zrušení predchádzajúceho rozhodnutia žalovaného č. 1100301/1/397552/2014/14003 zo dňa 08.09.2014, ako aj rozhodnutia správcu dane č. 9214401/5/4989398/2013/Váv zo dňa 07.11.2013 rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/233/2014-381 zo dňa 12.10.2016 skonštatoval, že daňový subjekt neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal splnenie hmotnoprávných podmienok, na ktoré sa odpočet DPH viaže; nepreukázal, že obchody boli uskutočnené v deklarovanom rozsahu a osobami uvedenými na faktúrach. Mal za to, že daňový subjekt v priebehu kontroly, ani v písomnom vyjadrení k uvedenému protokolu nepredložil vierohodné dôkazy, ktoré by preukázali jeho tvrdenia a preukazovali tak oprávnenosť uplatneného odpočítania dane v zmysle § 49 ods. 2 zákona o DPH, respektíve oprávnenosť oslobodenia dodania tovaru od dane v zmysle § 43 zákona o DPH a zotrval na všetkých svojich č. 9214401/5/4224621/2013/Váv zo dňa 17.09.2013 v znení dodatku k protokolu zo dňa 23.10.2013. Z výroku prvostupňového rozhodnutia vyplýva, že v rámci daňovej kontroly bola u daňového subjektu v porovnaní s podaným daňovým priznaním za zdaňovacie obdobie október 2009 zistená daň vo výške 288 953,44 eur, pričom rozdiel dane bol určený vo výške 297 450,58 eur a to z dôvodu, že daňový subjekt si v daňovom priznaní uplatnil nadmerný odpočet vo výške 8 497,14 eur.

35. Z prvostupňového rozhodnutia vyplýva, že správca dane preveroval v zdaňovacom období október 2009 daňovým subjektom deklarované dodávky tovaru od dodávateľov, spoločností Jtrade s. r. o., Ostwerke s. r. o. a GOLEM GROUP s. r. o. Správca dane po vykonanom a doplnenom dokazovaní skonštatoval, že obchodné transakcie deklarované vo faktúrach predložených daňovým subjektom ku kontrole za január - december 2009 sa neuskutočnili a preto dodávateľom spoločnostiam Jtrade s. r. o., Ostwerke s. r. o. a GOLEM GROUP s. r. o. nevznikla daňová povinnosť z dodania tovaru v súlade s § 19 zákona o DPH a kontrolovanému daňovému subjektu nevzniklo právo na odpočítanie dane z faktúr od deklarovaných dodávateľov podľa § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a) v nadväznosti na § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH doplniac, že cieľom takýchto formálnych obchodných transakcií založených len na fakturácii tovaru, bez reálneho plnenia bolo neoprávnené uplatnenie odpočítania DPH, čerpanie nadmerných odpočtov v reťazci obchodníkov s bravčovým mäsom a v konečnom dôsledku zneužitie výhody DPH. Správca dane poukázal tiež na to, že daňový subjekt vo vzťahu k zisteniam správcu dane neuviedol žiadne dôkazy, ktorými by vyvrátil pochybnosti o tom, že sa zdaniteľné obchody reálne uskutočnili dodávateľmi uvedenými na faktúre. Uviedol, že nevykonával len formálnu kontrolu dokladov, ale zamerával sa predovšetkým na skutkový stav, na realizáciu vecného plnenia a to vo všetkých vzájomných súvislostiach, pričom dospel k záveru, že obchody s tovarmi neboli reálne uskutočnené - išlo len o fiktívne fakturačné obchody. V tejto súvislosti poukázal na to, že predmetom obchodu bolo dodanie toho istého tovaru - bravčového mäsa - polovičiek medzi minimálne troma subjektmi, s dodaním mäsa sa viazala jedna preprava tovaru, dodávky sú idúce časovo po sebe a zakladajú fyzický pohyb tovaru, ktorý sa uskutočňuje priamo od prvého dodávateľa z EÚ (Českej republiky) k poslednému

odberateľovi (daňový subjekt), kde preprava končila. Z uvedeného dôvodu správca dane zastal názor, že pohyb tovaru sa uskutočnil len fakturačne, s cieľom uplatnenia zneužitia výhody DPH a poukázal na § 3 ods. 6 daňového poriadku a preto daňovému subjektu znížil odpočítanie dane za zdaňovacie obdobie október 2009 o celkovú sumu 135 282,84 eur, z toho vo vzťahu k dodávateľovi Jtrade s. r. o. DPH vo výške 19% predstavuje sumu 111 635,38 eur, vo vzťahu k dodávateľovi Ostwerke s. r. o. DPH vo výške 19% predstavuje sumu 19 720 eur a vo vzťahu k dodávateľovi GOLEM GROUP s. r. o. predstavuje DPH 19% sumu vo výške 3 927,46 eur.

36. Správca dane na základe vykonaného dokazovania považoval obstaranie tovaru z Českej republiky, ktoré mali žalobcovia dodať spoločnosti Jtrade s. r. o. a Ostwerke s. r. o., za nadobudnutie tovaru v zmysle § 11 zákona o DPH priamo daňovým subjektom - J. Y. - LAPREMA a keďže daňový subjekt nepriznal nadobudnutie tovaru z iného členského štátu vo výške, aká bola zistená v priebehu daňovej kontroly, správca dane mu postupom podľa § 69 ods. 6 zákona o DPH uložil povinnosť odvieť DPH v sadzbe 19% z nadobudnutého tovaru podľa § 11 zákona o DPH v celkovej výške 131 355,38 eur. Správca dane súčasne nepriznal daňovému subjektu právo na odpočítanie dane a to s poukazom na § 49 ods. 2 písm. c) v nadväznosti na § 51 ods. 1 písm. c) zákona o DPH, pretože nepreukázal, že má faktúru od dodávateľa z iného členského štátu a tiež nepreukázal, že by viedol podrobné záznamy o prijatých tovaroch a službách, osobitne o nadobudnutí tovaru z iného členského štátu v zmysle § 70 ods. 1 a ods. 2 zákona o DPH. Podľa správcu dane daňový subjekt nespĺnil podmienky oslobodenia od dane v zmysle § 43 ods. 1 zákona o DPH, konkrétne vo vzťahu k faktúram pre spoločnosť Lannes IMC s. r. o. (Česká republika) v celkovej výške 162 170,36 eur a preto považoval predmetnú dodávku za dodanie tovaru v tuzemsku podľa § 8 citovaného zákona, pri ktorom vzniká daňová povinnosť podľa § 19 ods. 1 zákona o DPH dodajúc, že na základe uvedenej skutočnosti je daňový subjekt podľa § 69 ods. 1 zákona o DPH povinný odvieť do štátneho rozpočtu DPH zo základu dane : 162 170,36 eur v sadzbe 19% t. j. 30 812,36 eur.

37. Proti rozhodnutiu správcu dane podal daňový subjekt (žalobca) v zákonnej lehote odvolanie, ktorým žalovaný podľa § 74 ods. 4 daňového poriadku potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Trnava č. 102186544/2017 zo dňa 16.10.2017, ktorým bol žalobcovi podľa § 68 ods. 5 a 6 daňového poriadku určený rozdiel na dani z pridanej hodnoty v sume 297 450,58 eur za zdaňovacie obdobie október 2009. Žalovaný sa stotožnil s právnym názorom správcu dane založenom na zisteniach vykonaných počas daňovej kontroly, ako aj v ďalšom konaní nasledujúcom po rozsudku Krajského súdu v Trnave, že obchodné transakcie deklarovane vo faktúrach predložených daňovým subjektom ku kontrole za január - december 2009 sa neuskutočnili, dodávateľom daňového subjektu - spoločnostiam Jtrade s. r. o., Ostwerke s. r. o. a GOLEM GROUP s. r. o. nevznikla daňová povinnosť z titulu dodania tovaru podľa § 19 zákona o DPH a preto následne nevzniklo kontrolovanému daňovému subjektu právo na odpočítanie dane z predložených faktúr podľa § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a) v nadväznosti na § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH. Stotožnil sa tiež s názorom správcu dane, že cieľom takýchto formálnych obchodných transakcií, založených len na fakturácii tovaru bez reálneho plnenia bolo neoprávnené uplatnenie odpočítania DPH, čerpanie nadmerných odpočtov v reťazci obchodníkov s bravčovým mäsom a v konečnom dôsledku zneužitie výhody DPH. Za dôvodné vyhodnotil aj uloženie ďalšej daňovej povinnosti kontrolovanému daňovému subjektu podľa § 69 ods. 1 a ods. 6 zákona o DPH.

38. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca v zákonnej lehote správnu žalobu, pričom sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného a namietal, že rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci, skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napadnutého rozhodnutia je v rozpore s administratívnym spisom a nemá v ňom oporu a ďalej, že došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré malo za následok vydanie nezákonného rozhodnutia).

39. O podanej žalobe rozhodol Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 14S/24/2018-154 zo dňa 17.01.2019 tak, že ju ako nedôvodnú podľa § 190 S. s. p. zamietol.

40. Podľa § 3 ods. 1 daňového poriadku pri správe daní sa postupuje podľa všeobecne záväzných právnych predpisov, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a iných osôb.

41. Podľa § 3 ods. 2 daňového poriadku správca dane postupuje pri správe daní v úzkej súčinnosti s daňovým subjektom a inými osobami a poskytuje im poučenie o ich procesných právach a povinnostiach, ak tak ustanoví tento zákon. Správca dane je povinný zaoberať sa každou vecou, ktorá je predmetom správy daní, vybaviť ju bezodkladne a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne určeniu a vyrubeniu dane.

42. Podľa § 3 ods. 6 daňového poriadku pri uplatňovaní osobitných predpisov pri správe daní sa berie do úvahy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre zistenie, vyrubenie alebo vybratie dane. Na právny úkon, viacero právnych úkonov alebo iné skutočnosti uskutočnené bez riadneho podnikateľského dôvodu alebo iného dôvodu, ktorý odráža ekonomickú realitu, a ktorých najmenej jedným z účelov je obchádzanie daňovej povinnosti alebo získanie takého daňového zvýhodnenia, na ktoré by inak nebol daňový subjekt oprávnený, sa pri správe daní neprihliada.

43. Podľa § 3 ods. 3 daňového poriadku správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

44. Podľa § 20 ods. 1 daňového poriadku správca dane predvolá osobu, ktorej osobná účasť pri správe daní je nevyhnutná. V predvolaní súčasne upozorní na právne následky nedostavenia sa. Predvolanie sa doručuje do vlastných rúk.

45. Podľa § 24 ods. 1 písm. a) až c) daňového poriadku daňový subjekt preukazuje

a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov,

b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,

c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

46. Podľa § 24 ods. 1 daňového poriadku daňový subjekt preukazuje

a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov,

b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,

c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

47. Podľa § 24 ods. 2 daňového poriadku správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

48. Podľa § 24 ods. 3 daňového poriadku správca dane preukazuje skutočnosti o úkonoch vykonaných voči daňovému subjektu, ktoré sú rozhodné pre správne určenie dane. Nie je potrebné dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti.

49. Podľa § 24 ods. 4 daňového poriadku ako dôkaz možno použiť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane a čo nie je získané v rozpore so

všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

50. Podľa § 44 ods. 1 daňového poriadku daňovou kontrolou správca dane zisťuje alebo preveruje skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo dodržiavanie ustanovení osobitných predpisov.

51. Podľa § 68 ods. 5 daňového poriadku správca dane v rozhodnutí vydanom vo vyrubovacom konaní vyrubí daň alebo rozdiel dane oproti vyrubenej dani.

52. Podľa § 68 ods. 6 daňového poriadku správca dane po vykonaní daňovej kontroly v rozhodnutí určí rozdiel v sume, ktorú mal daňový subjekt podľa osobitných predpisov vykazať, alebo na ktorú si uplatnil nárok podľa osobitných predpisov.

53. Podľa § 74 ods. 2 daňového poriadku odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v rozsahu požadovanom v odvolaní. Ak vyjdú pri preskúmaní najavo skutkové či právne okolnosti účastníkom konania neuplatnené, ktoré majú podstatný vplyv na výrok rozhodnutia, odvolací orgán na ne pri rozhodovaní prihliadne; odvolací orgán nie je viazaný len návrhmi účastníka konania a môže zmeniť odvolaním napadnuté rozhodnutie aj v jeho neprospech. V rámci odvolacieho konania môže odvolací orgán výsledky daňového konania dopĺňovať, odstraňovať chyby konania alebo toto doplnenie alebo odstránenie chýb uložiť správcovi dane s určením primeranej lehoty.

54. Podľa § 74 ods. 4 vety prvej daňového poriadku odvolací orgán napadnuté rozhodnutie v odôvodnených prípadoch zmení alebo zruší, inak napadnuté rozhodnutie potvrdí.

55. Podľa § 8 ods. 1 zákona o DPH dodaním tovaru je

a) prevod práva nakladať s hmotným majetkom ako vlastník, ak tento zákon neustanovuje inak; na účely tohto zákona hmotným majetkom sú hnutel'né a nehnuteľné veci, ako aj elektrina, plyn, voda, teplo, chlad a podobné nehmotné veci a bankovky a mince, ak sa predávajú na zberateľské účely za inú cenu, ako je ich nominálna hodnota, alebo za inú cenu, ako je prepočet ich nominálnej hodnoty na eurá referenčným výmenným kurzom určeným a vyhláseným Európskou centrálnou bankou alebo Národnou bankou Slovenska v deň predchádzajúci dňu predaja bankoviek a mincí,

b) dodanie stavby alebo jej časti na základe zmluvy o dielo alebo inej obdobnej zmluvy,

c) odovzdanie tovaru na základe nájomnej zmluvy, podľa ktorej sa vlastníctvo k predmetu nájomnej zmluvy nadobudne najeskôr pri zaplatení poslednej splátky.

56. Podľa § 11 ods. 1 zákona o DPH na účely tohto zákona sa nadobudnutím tovaru v tuzemsku z iného členského štátu rozumie nadobudnutie práva nakladať ako vlastník s hnutel'ným hmotným majetkom odoslaným alebo prepraveným nadobúdateľovi dodávateľom alebo nadobúdateľom alebo na ich účet do tuzemska z iného členského štátu. Za nadobudnutie tovaru podľa prvej vety sa považuje aj prevzatie tovaru na základe nájomnej zmluvy s dojednaným právom kúpy prenajatej veci, ak sa v členskom štáte prenajímateľa považuje odovzdanie predmetu nájmu za dodanie tovaru do iného členského štátu s oslobodením od dane.

57. Podľa § 11 ods. 2 zákona o DPH nadobudnutie tovaru v tuzemsku z iného členského štátu je predmetom dane, ak

a) nadobúdateľom je zdaniteľná osoba konajúca v postavení zdaniteľnej osoby, právnická osoba, ktorá nie je zdaniteľnou osobou, alebo zahraničná osoba, ktorá je identifikovaná pre daň v inom členskom štáte, a

b) dodávateľom je osoba identifikovaná pre daň v inom členskom štáte, ktorá dodala tovar za protihodnotu, okrem dodania tovaru s inštaláciou alebo montážou dodávateľom alebo na jeho účet a okrem dodania tovaru formou zásielkového predaja.

58. Podľa § 19 ods. 2 zákona o DPH daňová povinnosť vzniká dňom dodania služby.

59. Podľa § 43 ods. 1 zákona o DPH oslobodené od dane je dodanie tovaru, ktorý je odoslaný alebo prepravený z tuzemska do iného členského štátu predávajúcim alebo nadobúdateľom tovaru alebo na ich účet, ak nadobúdateľ je osobou identifikovanou pre daň v inom členskom štáte.

60. Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

61. Podľa § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

62. Podľa § 49 ods. 2 písm. c) zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň ním uplatnená pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu podľa § 11 a § 11a.

63. Podľa § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

64. Podľa § 51 ods. 1 písm. c) zákona o DPH právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. c) má faktúru od dodávateľa z iného členského štátu.

65. Podľa § 69 ods. 6 zákona o DPH pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu je povinná platiť daň osoba, ktorá tovar nadobudne podľa § 11 a § 11a.

66. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Trnave potom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ust. § 461 SSP dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem, obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa kasačný súd stotožnil v celom rozsahu.

67. Účelom daňového konania je zistenie, či daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotno-právnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, daňový poriadok obsahuje osobitnú úpravu zisťovania, preverovania základu dane, alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

68. Pokiaľ ide o dokazovanie v daňovom konaní dôkaznú povinnosť má prioritne daňový subjekt. Správca dane vykonáva a vedie dokazovanie. Jeho úlohou je zistiť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane. Dokazovanie je procesný postup, na základe ktorého správca dane získa poznatky a informácie o všetkých skutočnostiach, dôležitých pre správne a objektívne rozhodnutie. Správca dane nie je pri dokazovaní viazaný iba návrhmi daňových subjektov, je však povinný zistiť skutkový stav veci čo najúplnejšie. Daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Z uvedeného vyplýva, že je to práve správca dane kto rozhodne, ktoré dôkazy vykoná, akým spôsobom a či vôbec dokazovanie doplní, aké závery vyvodí z jednotlivých dôkazov. V daňovom konaní sa uplatňuje zásada voľného hodnotenia

dôkazov a zásada objektívnej pravdy. V zmysle týchto zásad sú príslušné správne orgány povinné postupovať.

69. Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysloveného v rozsudku sp.zn. 4Sžf/30/2014 zo dňa 17.02.2015 aplikácia zásady voľného hodnotenia dôkazov nedáva správcovi dane právo na svojvoľné a účelové nakladanie so zisteniami získanými v rámci daňovej kontroly alebo daňového konania, ale táto podlieha zákonom stanovenému postupu, keď je správca dane povinný hodnotiť každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a pritom prihliadať na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo, pričom toto vyhodnotenie zistených skutkových okolností musí zodpovedať zásadám logického myslenia a správnej aplikácii relevantných ustanovení.

70. Zásada objektívnej pravdy ovládajúca daňové konanie nepredstavuje absolútnu povinnosť správcu dane viesť dokazovanie dovtedy, pokiaľ sa bez pochyb nepreukáže a nepotvrdia tvrdenia daňového subjektu ohľadne ním v daňovom priznaní uvádzaných a správcom dane preverovaných skutočností, keďže daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Preto je na správcovi dane vykonávajúcom dokazovanie a jeho úvaha, aké dôkazy vykoná a akým spôsobom dokazovanie doplní, akú hodnovernosť, dôkaznú silu a schopnosť zvrátiť závery vyplývajúce z realizovaného dokazovania z nich vyvodí, a to predovšetkým s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy vyplývajúce zo zistení, ktoré už má správca dane v priebehu konania k dispozícii.

71. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Sžf/4/2009 zo dňa 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 78/2011-17 zo dňa 23.02.2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva právny záver: „...dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2 a § 51 zákona č. 222/2004 Z. z.). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojím právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil, preto je jeho povinnosťou preukázať, že si nárok uplatňuje dôvodne a za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený...“.

72. V prejednávanej veci mal najvyšší súd za preukázané, že žalovaný, ako aj správca dane pri výkone daňovej kontroly, ako aj vo vyrubovacích konaniach, vyhodnotili všetky dôkazy a zistené skutočnosti, rozhodujúce pre správne určenie dane, v ich vzájomnej súvislosti a prihliadli na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Správca dane vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie s cieľom preveriť realitu deklarovaných obchodov.

73. V priebehu daňovej kontroly bolo vykonaných niekoľko ústnych pojednávaní, v rámci ktorých vypovedali viacerí svedkovia, predovšetkým G. N., V. Z., V. V., R. K. Kasačný súd preskúmal jednotlivé svedecké výpovede a dospel k rovnakému záveru ako krajský súd či daňové orgány, a teda, že jednotlivé svedecké výpovede sú nejednotné a predovšetkým nepreukazujú, že k obchodom, ktoré sú predmetom faktúr za zdaňovacie obdobie október 2009, skutočne došlo. Predmetné svedecké výpovede sú dostatočne podrobne zhrnuté ako v rozhodnutiach daňových orgánov, tak aj v rozsudku krajského súdu.

74. Kasačný súd dodáva, že niektorí konatelia spoločností, ktoré v r. 2009 figurovali ako dodávatelia kontrolovaného daňového subjektu popreli vykonávanie akejkoľvek ekonomickej činnosti v roku 2009, rovnako popreli, že poznajú sťažovateľa. V spoločnostiach často dochádzalo k prevodu obchodných podielov, k zmene spoločníkov, konateľov. Mnohé spoločnosti, ktoré si v reťazci navzájom predávali mäso sú nekontaktné, konateľov nebolo možné predviesť ani prostredníctvom orgánov Policajného zboru. Spoločnosti v reťazci nezamestnávali zamestnancov, nevlastnili majetok, dopravné prostriedky, skladové či výrobné priestory čím nepreukázali, že mali vytvorené reálne predpoklady na vykonávanie

ekonomickej činnosti s mäsom.

75. Správny súd podrobne opísal vzťah žalobcu a dodávateľa Jtrade s.r.o. v bodoch 96 až 104 odôvodnenia rozsudku, kasačný súd konštatuje správnosť záverov správneho súdu, že ani z výpovedí svedkov V. Z. a zamestnancov žalobcu nebolo preukázané reálne dodanie tovaru spoločnosťou Jtrade s.r.o. vo vzťahu k žalobcovi.

76. Vo vzťahu k dodávateľovi žalobcu Ostwerke s.r.o. k nevypočutiu svedka L. L. F. B. M. mal kasačný súd rovnako ako aj správny súd za preukázané, že týchto sa nepodarilo opätovne vypočuť napriek tomu, že na vypočutie boli vynaložené všetky zákonom dostupné prostriedky. Vzťah žalobcu a tohto dodávateľa správny súd podrobne opísal v bodoch 105 až 111 odôvodnenia rozsudku, s ktorými dôvodmi sa aj kasačný súd v plnom rozsahu stotožňuje.

77. Vzťah deklarovaného dodávateľa GOLEM GROUP s.r.o. a žalobcu rovnako podrobne rozviedol správny súd v bodoch 112 až 113 odôvodnenia rozsudku, z tohto je zrejmé, že správcovi dane vznikli dôvodné pochybnosti o reálnosti deklarovaných obchodných transakcií medzi žalobcom a uvedeným dodávateľom. Vzhľadom teda na všetky uvedené skutočnosti, keď aj z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva po tom čo konštatoval, z akých dôvodov nebolo možné doplniť dokazovanie označenými svedkami a po doplnení dokazovania tak ako je uvedené dospeli správne orgány a aj súd k správnym právnym záverom, že obchody s uvedenými tovarmi neboli reálne uskutočnené tak ako je to konštatované v bode 119 až 121 rozsudku.

78. Jednou zo základných zásad daňového konania je zásada zákonnosti, ktorá pre správcu dane v daňovom konaní ustanovuje povinnosť postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi. V zmysle zásady súčinnosti správcu dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej správcu dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

79. Kasačný súd konštatuje, že bolo nesporne povinnosťou žalobcu predložiť dôkazy preukazujúce oprávnenosť jeho nároku na odpočet DPH. Existencia faktúry nepostačuje. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z pridanej hodnoty z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené.

80. Žalobca počas daňovej kontroly neposkytol požadované informácie a vysvetlenia, ktoré by preukázali vecnú stránku reálnej existencie dokladov, čím nespĺnil povinnosť úzko spolupracovať so správcou dane a nepreukázal skutočnosti, ktoré mali vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní a na preukázanie ktorých bol vyzvaný správcou dane v priebehu daňového konania. Za stavu, že žalobca nepreukázal skutočnú realizáciu zdaniteľných obchodov tak, ako je uvedené na faktúrach a doklady, ktoré predložil nemali takú výpovednú hodnotu, aby ich bolo možné použiť ako jednoznačný dôkaz o uskutočnení deklarovaných zdaniteľných obchodov, nepreukázal splnenie podmienok vyplývajúcich z ustanovenia § 49 ods. 1 a 2 zákona o DPH. Podľa názoru kasačného súdu žalobca jednoznačne neunesol dôkazné bremeno a nevyvrátil tak dôvodné pochybnosti správcu dane o reálnosti deklarovaných zdaniteľných plnení.

81. Správa daní s prihliadnutím na jej účel vo vzťahu k fiškálnym záujmom štátu je príslušnými hmotnoprávnymi a procesnými predpismi verejného práva upravená tak, že daňový subjekt má okrem iného povinnosť sám si daňovú povinnosť vypočítať, priznať ju a zároveň hodnoverne preukázať prostredníctvom riadne vedeného účtovníctva a iných listinných dôkazov, pričom v rámci daňového konania nesie dôkazné bremeno. Uvedené platí v plnom rozsahu aj na uplatnenie nadmerného odpočtu DPH. Správcu dane je oprávnený a zároveň i povinný s využitím inštitútu daňovej kontroly a iných procesných postupov, samozrejme za zachovania procesných práv daňových subjektov, zisťovať a preverovať základ dane alebo iné skutočnosti pre správne určenie dane alebo nároku na uplatnené

vrátenie DPH. Z uvedeného dôvodu sa pri tejto činnosti správcu dane, predchádzajúcej rozhodnutiu o uplatnenom nároku na vrátenie DPH, autoritatívnym spôsobom formou rozhodnutia uplatňuje dôsledná aplikácia zásady voľného hodnotenia dôkazov správcom dane spolu so zásadou objektívnej pravdy vo vzťahu k potrebným zisteniam. Aplikácia zásady voľného hodnotenia dôkazov nedáva správcovi dane právo na svojvoľné a účelové nakladanie so zisteniami získanými v rámci daňovej kontroly alebo daňového konania, ale táto podlieha zákonom stanovenému postupu, keď je správca dane povinný hodnotiť každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti a pritom prihliadať na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo (§ 2 ods. 3 zákona o správe daní), pričom vyhodnotenie zistených skutkových okolností musí zodpovedať zásadám logického myslenia a správnej aplikácii relevantných zákonných ustanovení.

82. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojej rozhodovacej činnosti neustále poukazuje na nutnosť dodržiavať zásadu právnej istoty (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky), t. j. že v obdobných veciach je možné sa od predchádzajúceho rozhodnutia najvyššieho súdu meritórne odchyliť iba, ak sa podstatne zmenili skutkové okolnosti a právny základ pre vyhlásenie súdneho rozhodnutia. Navyše, s princípom právnej istoty je tesne spojená kontinuita právnych názorov súdov na riešenie obdobných vecí.

83. V dôsledku uvedených okolností dospel kasačný súd k totožnému záveru, vyplývajúcemu z rozhodnutia iného senátu tohto súdu vo veci sp.zn. 4Sžf/56/2016 a 6Sžfk/35/2019, a preto kasačnú sťažnosť podľa ustanovenia § 461 SSP pre jej nedôvodnosť zamietol.

84. Námietky sťažovateľa uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil Najvyšší súd Slovenskej republiky ako neopodstatnené, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia, pretože krajský súd sa v rozhodnutí riadne so všetkými vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde.

85. O nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak ako je uvedené vo výroku rozhodnutia podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 a contrario SSP.

86. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.